

A pilgrimek, a próféciák és a „Manifest Destiny” - Amerika megalapítása és története, ahogy nem ismerjük

Az észak-amerikai kontinensre érkező igaz keresztény pilgrimek történelmet meghatározó szerepe szinte teljesen ismeretlen a modern ember számára. Rendkívül elhanyagolt tény az is, hogy az Új Világba érkező telepesek első hullámainak igen nagy hányadát az Isten Gyülekezetei alkották, nem beszélve arról, hogy Izrael elveszett törzseinek Amerikában predesztinált születésjogi felemelkedését az ő víziójuk tette lehetségessé. Természetesen itt arról az elmúlt és talán már el is felejtett Amerikáról van szó, ami a bibliai keresztény értékrendekre épült fel, s amit az ahhoz való igazodás tett naggyá a világ nemzetei között. Ma már egy teljesen más Amerika létezik, aminek modern névleges kereszténységéről joggal alakult ki lesújtó véleménye szerzte a világban. Ez a negatív előítélet elsősorban azoknak a Bibliával bőszen hadonászó TV evangélistáknak köszönhető, akik kirívó megjelenéssel és durva arroganciával hirdetik az evilági siker, az anyagi jólét, a bőség és jó egészség „evangéliumát”. „Igehirdetéseik” jóval inkább az okkult szeánszokra, vagy New Age töltetű motivációs előadásokra emlékeztetnek, mintsem a valós bibliai üzenetek közvetítésére. Amerika történelme bibliai történelem, ahol az egykori Izrael története ismétlődött, ismétlődik meg: A dicsőséges felemelkedés és a vészes elbukás. A pilgrimek az előzőt, míg a felismerhetetlenségig eltorzított modern amerikai kereszténység az utóbbit képviseli. Ennek az írásnak a célja hiteles képet nyújtani a sokat emlegetett, ám alig ismert pilgrimekről, akiknek kulcs szerepe volt Amerika megalapításában és levetették az alapjait a későbbi felemelkedésének. Mint látni fogjuk, ez a történet a bibliai történelem részét képezi.

Isten Egyházának Gyülekezetei

Copyright © 2018, Póli Pál, Isten Egyházának Gyülekezetei

Minden jog fenntartva. A honlapon található kiadványok szabadon másolhatóak és terjeszthetőek, amennyiben a teljes szöveg, változtatás vagy törlés nélkül kerül másolásra illetve terjesztésre. A kiadó nevét, címét és a kiadási jogot fel kell tüntetni. Ár nem számítható fel érte. Kritikai elemzésekhez felhasználhatók rövid kivonatok a kiadási jog megsértése nélkül.

<http://www.churchofgod.hu>

I. Rész

Amerika megalapítói és az ő megyőződésük

A híres *Mayflower* 1620 júliusában indult útnak az angliai Plymouth-ból egy másik hajó, a *Speedwell* társaságában, de az indulást követően kétszer is vissza kellett fordulniuk, mert az utóbbi hajó léket kapott és erősen beszivárgott a víz. Végül a *Speedwell*-nek hátra kellett maradnia és 1620. szeptember 6.-án csak a *Mayflower* folytatta az utat. A hajó a 30 fős személyzet mellett 102 telepest szállított az Új Világ felé. Az utasoknak durván a felét egy különös, mélyen vallásos és üldöztetés elől menekülő csoport tette ki. Ezeket a telepeseket a

későbbiekben pilgrimeknek, magyarul „zarándok atyáknak” neveztek el. Az üldözött vallási csoport tagjai magukat inkább „szenteknek” nevezték, a pilgrim megnevezést az utókor ruházta rájuk. Tény, hogy a vallásos meggyőződésük miatt üldözött elemek valóban egy zarándok utat tettek meg, először Hollandiába, majd onnan tovább az Új Világba. A Mayflower egy kereskedelmi jármű volt, nem volt utas szállításra berendezve, így az utasok a raktérbe zsúfolva, rendkívül kényelmetlen és viszontagságos körülmények között tették meg a több, mint kéthónapos utat. Noha az 1600-as években a hosszú távú hajózás még igen veszélyes vállalkozás volt a heves tengeri viharok és a kalózhajók támadásai miatt, a Mayflower - egy megjavított tört mestergerendától eltekintve – baj nélkül érte el a kitűzött célt. Útközben egyetlen ember vesztette életét, a személyzet egy

matróza, aki állandóan gúnyolta a hosszú távú hajózáshoz nem szokott és tengeribetegségtől nagyon szenvedő pilgrimeket. A „szentek” meg voltak róla győződve, hogy Isten büntette meg ezt a rossz szándékú embert. Végül, 66 napos utazás után 1620. november 9.-én kötöttek ki Cape Codban, a mai új angliai Massachusetts állam területén. Eredetileg az volt a terv, hogy a hajó a Hudson folyó torkolatánál köt ki a későbbi New York városnál, ami az angol Virginia kolónia ellenőrzése alatt állt, de ehelyett Cape Cod-ban kötöttek ki. Májig vitatott kérdés, hogy ezt a tél közeledte miatt tették-e, vagy pedig szándékosan választottak olyan helyet, ami nem volt angol fennhatóság alatt.

Fontos tény, hogy a „szentek” csupán felét tették ki a hajó utasainak, a másik felük az Anglikán egyházhoz tartozó „konformista” telepes volt. A fegyelmezett, erkölcsös társadalmat vizionáló pilgrimek annak tudatában, hogy nekik egy funkcionáló társadalmat kell létrehozniuk még a hajón egy írásba foglalt szövetséget kötöttek. Ebben a dokumentált egységben Isten és egymás előtt kötelezték el magukat arra, hogy az általuk megalapítandó kolónián a közjót és jogegyenlőséget messzemenően figyelembe tartva alkotják majd meg a közösségi szabályaikat. Ezt a dokumentumot a „*Mayflower Compact*”-ként ismeri a történelem, s egyebek mellett az alábbiakat foglalta magában:

Az Isten nevében, Ámen a jelenlévők Isten és egymás előtt, ünnepélyesen, közös határozattal fogadunk szövetséget és együttesen alkotunk polgári [civil] vezető testületet a jobb közrend, önmagunk fenntartása és a jövő érdekében; és ennek megfelelően igazságos, egyenlő törvényeket, rendeleteket, intézkedéseket, alaptörvényeket és hivatalokat vezetünk be időről időre, ahogy azt a kolónia általános érdekei és a közjó igényli, és ígéretet teszünk arra, hogy mindezt megfelelő alázattal és szolgálattal végezzük el. (A fordítás a cikk szerzőjétől, a kiemelések hozzáadva).

A következő hetekben a part mentén hajóztatva megfelelő helyet kerestek a kolónia megalapításához, míg végül Plymouth mellett döntöttek. December hó 25.-én bele is kezdtek a Plymouth Kolónia első épületeinek felhúzásába. Az elkövetkező néhány hónapban a nappal folyamán építkeztek, az éjszakákat azonban még a hajón töltötték. A helységet ők nevezték el Plymouthnak az angliai Plymouth után, ahonnan útnak indultak. A telepesek kb. fele elpusztult még ezen az első, szokatlanul kemény télen az „általános járványok” (megfázás, láz, stb.) által.

Arról azonban nincsenek adatok, hogy milyen arányban haltak meg a kb. fele-fele arányban lévő „szentek“ és az átlag telepések közül. Abból, hogy a kolónia a továbbiakban is megőrizte a mélyen vallásos jellegét azt lehet következtetni, hogy a „szentek” nagy része túlélte ezt a viszontagságos telet. A közösség az indiánokkal is kapcsolatba került és jó viszonyban voltak velük. 1621 őszén együtt ünnepelték meg az első plymouthi termés betakarítását, ami aztán egy máig tartó nemzeti ünneppé vált. Számukra a hálaadás oka az volt, hogy: „*az üldözött igazakat megsegítette a föld*” (vö. *Jel. 12:16*) és menedékre, biztonságra leltek.

A zarándok atyák vallási meggyőződése

No de kik is voltak valójában ezek a sokat emlegetett, Amerika megalapítóinak számító, magukat szenteknek nevező pilgrimek? Bár a történelemkönyvek futtában megemlítik azt, hogy sokuk vallásos ember volt, de a részleteket már inkább mellőzik. Tény, hogy ők nem jobb anyagi életet kereső telepések voltak, nem is a kalandvággy vezette őket át az óceánon, hanem a hitük miatti üldöztetés készítette őket erre a hosszú zarándokútra. Történetük a hamis, intoleráns keresztény rendszer általi vallási üldöztetés elől való menekülés, és a Biblia

Istenének gondviselő, igazakat megmentő és történelemformáló kezének modern története, s mint ilyen, elhanyagolt. Ma különösen elhanyagolt és nem kívánatos, hiszen ők fehér, heteroszexuális bibliai értékrendet képviselő keresztény emberek voltak, akiknek a történelmét inkább gyaláznai illik a liberális médiában, mintsem hitelesen bemutatni az erényeiket. De a fősodratú kereszténységet képviselő modern „történészek” talán még a szekuláris történészekben is túltesznek a téren, hogy hamis képet nyújtsanak a pilgrimek valós vallási meggyőződéséről. Pedig a dokumentációk önmagukért beszélnek.

Természetesen mindennek megvoltak az előzményei. I. Erzsébet királynő és az őt követő King James abszolút uralomra törtek, akik nem csak az államot kívánták a kezükbe tartani, hanem az egyházat, Anglia vallási életét is. Az állami egyház az Anglikán egyház volt, s az 1559-ben kiadott *Act of Uniformity* rendelet által illegálissá vált bármely más felekezet tagjának lenni, és kötelezővé lett téve az Anglikán egyház vasárnapi istentiszteletein való részvétel. A rendeletbe be lett foglalva az, hogy akik nem jelentek meg a hivatalos egyház vasárnapi istentiszteletein azokat tizenkét ezüstpénzre bírságozzák meg, akik pedig nem hivatalos, így illegális gyülekezést tartanak, azoknak börtönbüntetéssel és jóval nagyobb bírsággal kell számolniuk. Ez indította el a puritán mozgalmat, aminek tagjai meg kívánták tisztítani az anglikán egyházat a pápaság maradványaitól, az intézményesítéstől és a külsőségesedéstől. A puritanizmuson belül azonban több irányvonal is kialakult. Megjelentek a Henry Jacob (1563-1624) által megalapított kongregacionisták, vagy independensek, akik szabad és független gyülekezeteket kívántak alkotni. A másik nagyobb irányvonalat a szeparatisták képviselték, akik már nem csak az anglikán egyháztól, de vallási kérdésekben az államtól is szakadni akartak. Ebből fakad az elnevezésük is. E mozgalom legismertebb vezetője Robert Brown (1550-1633) volt, aki egy gyülekezetet vezetett Norwich-ban. Számos szeparatista gyülekezet áttért a szombattartásra, mint pl. a Mill Yard Church gyűjtőnév alá sorolt gyülekezetek, majd a Hollandiába áttelepült

pilgrimek is. A fokozódó üldöztetések miatt e mozgalmaknak a vezetői és tagságuk nagy része is Hollandiába menekült. A pilgrimek első hulláma 1609-ben érkezett meg Amsterdamba, ahol a hatóságok Leiden városát jelölték ki letelepedésük helyévé.

A Hollandiába áttelepedett pilgrimek leginkább három angliai város, Scrooby, Gainborough és Southwark gyülekezeteinek elmenekült tagjaiból tevődtek ki. A southwarki gyülekezet vezetőit, John Greenwoodot és John Penryt 1593. április 6.-án kivégezték. A tagság bebörtönzött tagjait 1897-ben szabadon engedték, ők ugyancsak áttelepedtek és csatlakoztak a már Hollandiában lévő southwarki gyülekezet tagjaihoz. A gyülekezet még Angliában maradt csoportja illegalitásban működött 1616-ig, amikor Henry Jacob állt az élükre. Ennek a gyülekezetnek a tagjai 1620-ban engedélyt kaptak arra, hogy Amerikába hajózzanak, és ők tették ki a southwarkiak azon elemét, akik a Mayflowerrel elhajóztak Amerikába. Ez a gyülekezet szombattartó volt.

Richard Clifton és társa, Thomas Helwys 1605-1607 között szerveztek meg egy önálló szeparatista gyülekezetet Gainsbroughban és környékén. A tőlük valami 12 mérföldre fekvő Scrooby ugyancsak szeparatista gyülekezetének a vezetője John Smyth volt, aki felvette a kapcsolatot velük és a két gyülekezet tagjai innentől szorosán együttműködtek. Később Smyth lett a gainsbroughi gyülekezet vezetője, Thomas Helwys pedig a vénéje. Így a két gyülekezet tagjai egy időben távoztak Hollandiába is, ahol Leidenben hozták létre az új gyülekezetüket. Richard Clifton, Thomas Helwys és John Smyth itt is vénekként szolgáltak. Ennek a gyülekezetnek két jelesebb tagja volt John Robinson, William Brewster és William Bradford voltak. Robinson a gyülekezet a Speedwell-re felszálló 35 tagját e szavakkal búcsúztatta: *„Biztos vagyok abban, hogy az Úr még több igazságot és világoosságot fog megmutatni [nektek] a Szent Igéből.”* (A hollandiai pilgrimeket a Speedwell nevű hajó vitte át az angliai Plymouth-ba, ahol a Mayflowerre átszállva folytatták útjukat Amerikába). John Robinson elhalálozott, mielőtt maga is követhette volna testvéreit. William Brewster a gyülekezet egy vénéje volt már az angliai Scrooby-ban és Nottinghamshire-ben, maj a hollandiai Leidenben, s végül a Plymouth Kolónián is. A leideni gyülekezet harmadik jeles tagja, William Bradford később a massachusettsi Plymouth Kolónia kormányzójává lett. Emlékirataiban a korai keresztény gyülekezetekhez hasonlította a korábbi, leideni gyülekezetét, akiket a *„valós áhítat, alázatos buzgalom és égő szeretet Isten és az Ő utai iránt”* jellemzett. A gainsboroughi gyülekezet Leidenben azonnal kapcsolatba került az anabaptistákkal, vagy mennonitákkal és együttesen tartottak gyülekezéseket. A pilgrimek 11 évet töltöttek Leidenben, s ezalatt az idő alatt elmélyítették a kapcsolatukat a mennonitákkal, akiktől sokat tanultak. A szombattartó mennoniták az egykori híres waldensek kései utódai voltak és ekkor már régóta jelen voltak Hollandiában:

„Holland földön, ahol megnövekedett az anabaptisták száma, legelőször a waldensek propagálták az anabaptista nézeteket. A Hollandiában élő legősibb mennonita családoknak még a nevei is waldens eredetűek voltak, akik magukat a waldensek leszármazottainak vallották.” – **William R. Williams, Lecture on Baptist History, 127-128. o.**

„Mint azt levezettük, a baptistákat korábban anabaptistáknak nevezték, később pedig mennonitáknak, ők azok, akik az eredeti waldensektől származtak, s ez a tiszteletre méltó történelmük jól ismert... A mennoniták a tiszta evangéliumi waldensek leszármazottai, akiket

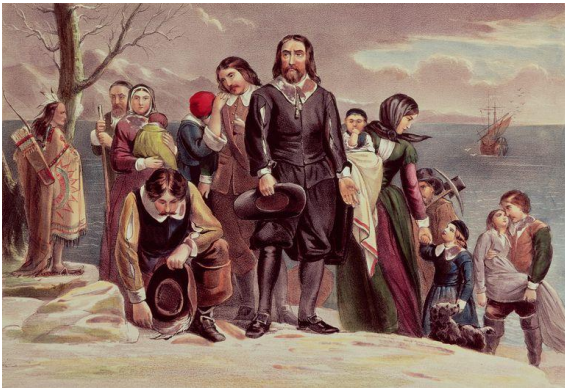
különböző országokból üldöztek el, s akik a XIII. század második felében menekültek Flandriába, a Holland és Zealand tartományokba.” – **Dr. Ypeij és J.J. Dermout, History of the Dutch Reformend Church I. kötet, 1819.**

„Azok, akik fenntartják azt, hogy a hetednap szombat [s nem a vasárnap] van érvényben, azok az anabaptistákhoz igazodnak [vagy alkalmazkodnak].” – **Dr. Franchis White, Treatise on the 7th Day. 132. o.**

Az angliai pilgrimek tehát a mennonitáknál tettek szert további, mélyebb ismeretekre. Az, hogy ezek a gyülekezetek szombattartókká lettek az a fentiek alapján nem vitatható. Emellett a Scrooby-ból származó gyülekezet tagjainak utódai hozták létre a későbbiek folyamán (1705-ben) azt a Hetednap Baptista Egyházat, amely - ahogy a waldensek is -, ugyancsak a modern Church of God egy előd gyülekezeteként van számon tartva. Röviden szólva, noha a pilgrimek puritánok voltak, de a puritanizmuson belül egy olyan külön ágat képviseltek, amit e korszak „Isten Gyülekezeteként” tartunk számon. Viszont a korabeli fősodratú kereszténység szemszögéből nézve ők ugyan olyan „szektás eretnekeknek” számítottak akkor, mint ahogyan korunk Church of God-ja is annak számít a mai fősodratú kereszténység szemében! És ezt a tényt egyedül az oknál fogva nem fessegetik, mert teljesen más fénybe helyezné „Amerika keresztény gyökereinek” az értelmezését. Ezért máig tartó tabu az, hogy a honalapító pilgrimek egy részét a szombattartó Isten Gyülekezeteinek tagjai tették ki.

A pilgrimek sokat vitatott felekezeti meggyőződése és távoli céljai

A dominionista és neokon politikai irányvonalat propagáló modern amerikai protestantizmus gyakran hivatkozik arra, hogy a pilgrimek által Amerika egy keresztény nemzetként jött létre, s azt hirdetik, hogy a nemzetnek ehhez a gyökerekhez kell visszatérnie. Azt azonban már nem teszik hozzá, hogy a pilgrimek a hitükben is és gyakorlataikban is merőben eltértek a modern protestánsoktól. Valójában a pilgrimek meg sem túrték volna maguk között a mai protestánsokat a jelenlegi tanításaikkal és hagyományaikkal. Mindenek előtt tudni kell, hogy a zarándokok nem tartottak, sőt, betiltottak minden pogány eredetű ünnepet és hagyományt, beleértve a „kereszténnyé tett” karácsonyt és húsvétot is! A karácsonyt egy „*leülepedett pápista bálványimádat*” – nak tartották. Amikor a Plymouth Kolónia nem pilgrim és puritán elemei karácsonyi ünnepségeket tartottak, határozottan felléptek ellene és William Bradford (az egykori leideni gyülekezet tagja) kormányzóként rendeletet hozott a nem biblikus ünnepek megtartásának betiltására. A további hullámokban érkező new englandi puritánok még szigorúbb törvényeket hoztak az ilyen hagyományok megtartása ellen. Később 1681-ben a nem pilgrim telepések számának növekedésével magát a törvényt visszavonták, de a puritánok továbbra is mélyen megvetették a számukra elfogadhatatlan gyakorlatokat. A patrióták még a függetlenségi háború idején is az Angliához hű lojalistákkal asszociálták a karácsony megünneplését. Az USA létrejötte után is csak jóval később, 1870-ben vált hivatalos állami ünneppé a karácsony, s megtartását már a kezdettől fogva a ma is ismert felhajtások és kommercializmus jellemezte. Az Isten Gyülekezeteit gyakran vádolják teljesen alaptalanul a Júdaizálással, vagy az Ószövetséghez való visszatéréssel, és a fősodratú keresztény médiában esetenként ennek megfelelő módon jellemezték a korai pilgrimeket is. Ezt tükrözi pl. Hugh

Sprague a témában megírt egy vezércikke, ami *The St. Joseph Gazette* (Missouri) lap 1934. decemberi számában jelent meg:

„Bármennyire is furcsán hangzik, **Amerika korai történelmében megkísérelték elnyomni a karácsony szellemét [a karácsonyi hangulatot]. Plymouthban az ószövetségi vallási láztól túlfűtött szigorú puritánok megvetették az ortodox [értsd a bevett “keresztény”] vallási ünnepeket. Az istentiszteleteiket a Shabbat-on (szombaton)**

tartották, mintsem vasárnap és karácsonyt kiemelten pogány ünnepnek tartották. A későbbi emigránsok megkísérelték ugyan a karácsonyi örömök ünneplését, de elnyomták őket. Bradford, Elder Brewster, Miles Standish és más vezetők keményen felléptek az általunk jól ismert karácsonyi ünneptartás szokásai ellen.” (a kiemelések hozzáadva)

Andrew N. Dugger és Clarence O. Dodd egyháztörténészek szintén megerősítik azt, hogy a pilgrimek bizonyos elemei szombattartók voltak:

„Nem tekinthető különösnek az, hogy a Londonban működő Isten gyülekezeteinek száma hét gyülekezeetről háromra csökkent 1646 és 1677 között, hiszen ez időben nagyon szigorúan üldözték a szombattartókat Angliában, ugyanakkor Amerika nyitott ajtót biztosított az Isten Gyülekezeteinek. Ahogyan azt János, a Jelenítő leírta a Jelenések 12:16-ban, *‘a föld megsegítette az asszonyt’*. Ez volt az az ország [Amerika], ahová a pilgrimek, a puritánok és a kvékerek jöttek, az elsők, akik Plymouthnál értek partot 1620-ban, s akiket sokan mások is követtek. Természetes folyamat volt, hogy az angliai gyülekezetek ekkor Amerikába jöttek, az egyedüli olyan helyre a világon, ahol vallásszabadságot élvezhettek az üldözöttek. – A következő fejezetben követni fogjuk a Church of God Angliából és Európából kiinduló útvonalát Amerikába, és bemutatjuk azt, hogy a Zarándok Atyák között, akik az életüket kockáztatták a Mayflower-en és partra szálltak Plymouthnál 1620-ban, ott voltak a szombattartók is, akik a hét hetedik napján pihentek meg, s akik teljes alámerítkezést gyakoroltak, és akik Church of God-nak nevezték magukat.” – Andrew N. Dugger és Clarence O. Dodd, *A History of the True Church Traced From 33 A.D. to Date*.

Mindezek fényében enyhén szólva is ellentmondásos az, amikor a későbbi **szabadkőművesek által infiltrált (beszűrődött) és befolyásolt amerikai protestanizmus** konzumkeresztényei a pilgrimekre hivatkozva kívánják Amerikát keresztény nemzetnek nyilvánítani. Ugyanis olyanokra hivatkoznak, akiknek a kései hittársait ma kitagadják Krisztusból és megátalkodott, Júdaizáló eretnekeknek nyilvánítják.

A pilgrimek, illetve a „szentek” valóban azt tartották magukról, hogy ők Isten választott népe és elsődleges küldetésük az Új Izrael létrehozása, megalapítása volt. Ez volt az öndefiníciójuk és az új amerikai hazájukkal kapcsolatos víziójuk. A koloniális periódus idején a lakosságnak valóban határozott meggyőződése volt az, hogy mindenben az isteni gondviselés vezérelte és óvta őket: *„Isten nyitotta meg számunkra ezt az útvonalat, és kezünknel fogva vezetett bennünket erre a munkára”* hirdették magabiztosan. Az Ígéret Földjének koncepciója határozta meg céljaikat, szándékaikat és életvitelüket. Mindent, ami velük történt, a Biblia fényében értelmeztek, és a korai héberek utódaival azonosították magukat. És valóban, a motívumok a legapróbb részletekig megegyeztek: A szabadságát kereső nép a hányattatások után eljutott „a tejjel mézzel

folyó Kánaánba”, hogy ott Isten szent népeként szabadon gyakorolhassák bibliai hitüket. Még a hitetlen és istentelen őslakos kánaániták is adottak voltak az indiánok által, akik nem mellékesen legalábbis részint valóban a kánaániták leszármazottai voltak! Úgy vélték, Isten kiűzi előlük a vad pogány népeket és birtokba vehetik a földet. John Winthorp, aki a massachusetts-i Bay Kolónia kormányzója lett, 1830-ban az Arabella nevű hajó fedélzetén a kolóniák felé tartva a lehető legtisztábban és messzemenőbben foglalta össze azt, amit a korai kolonialisták vallottak az isteni megbízatásukról, papírra vetve, majd a partra szállás előtt egy prédikációban is elmondva:

„Előállt az ügy, ami Isten és közöttünk áll. **Szövetségre léptünk vele** e munka elvégzéséhez, **megbízást kaptunk erre,**” ... „Amennyiben az Úr kedvében állt meghallgatni bennünket, akkor békével visz el minket vágyaink helyére, s az által [tudjuk] jóváhagyta a szövetséget, és megpecsételte a megbízásunkat és elvárja tőlünk a megfogalmazott cikkelyek határozott módon való kivitelezését.” ... „[a telepeseeknek] követni kell Mikeás [próféta] tanácsát, igazságosan kell cselekedniük, könyörületet kell gyakorolniuk és alázatosan kell járniuk Istenükkel. És a cél érdekében egy emberként, szorosán össze kell kötödnünk ebben a munkában, testvéri szeretetet kell viselnünk egymás iránt, meg kell vonni magunktól a fölösleget és megsegíteni azzal a rászorulókat.” ... **„Meg fogjuk látni, hogy Izrael Istene közöttünk van, amikor néhány tizednyien képesek leszünk ellenségeink tízezreinek ellenállni, amikor éltetést és elismerést kapunk és az utánunk jövő kolóniákban ekként beszélnek majd az emberek: olyanná tegyen bennünket az Úr, mint Új Angliát, Olyanokká leszünk, mint a hegyen álló város és minden nép reánk veti tekintetét,”**

Olyan jövőképet vettek le, amiről tudták, hogy az utánuk jövők követni fogják, méltányolva az ő úttörő munkájukat és erőfeszítéseiket. Perry Miller történész Winthorpnak a hajón megírt levelének, illetve prédikációjának a *„küldetés a pusztában”* címet adta. Az utolsó, kiemelt részt újra és újra idézték Amerika nagyjai, emlékeztetni ezzel a népet arra, hogy kötelességük lenne folytatni a kijelölt útvonalat (ezt utoljára Ronald Reagan elnök tette meg).

A Gondviselő közbenjárásának felismerése és az isteni útmutatásba vetett hit, valamint annak őszinte követése valóban egy meghatározó tényező egy nép felemelkedésében. Mindaddig, amíg el nem hagyja ezeket az erényeket. Az idők határozott jele az, hogy ma már inkább elvakult vallási fanatikusként titulálják ezeket az embereket. Mi, Isten Gyülekezetében Izrael elveszett törzsei identitásának, és a József törzseit illető **születésjogi áldások** ismeretében csak osztani tudjuk a zarándokok azon nézetét, hogy Isten vezérelte őket Szavának, ígéreteinek beteljesítése érdekében. Isten e tiszta embereken keresztül nyitott utat József fiai számára, hogy méltó nyomokba lépve vegyék fel az elrendeltetett, és páratlan fizikai áldásokat magában foglaló születésjogi ígéreteiket. Ugyanakkor levetették azt a szellemi nyomot is, aminek követésével meg is tarthatják az áldásokat.

II. rész

Manifest Destiny

A Mayflower csupán a kezdet volt és egymást követő hullámokban érkeztek a további hajók és velük a pilgrimek és a puritánok ezrei, és mellettük persze sokan mások is, elsősorban Angliából, de szerte Európa nyugati feléről. A lakosság növekedésével és kulturális színesedésével természetesen változott a nemzet karaktere is, oly annyira, hogy az 1700-as években a pilgrimek leszármazottai már arra figyelmeztették Új Anglia és az egyéb brit kolóniák népességét, hogy amennyiben elhagyják az Istennel kötött szövetséget, az isteni ítéletet fog maga után vonni. Ez váltotta ki az 1740-es években azt a nagy megújulási mozgalmat, amit a „Nagy Ébredés” néven került be Amerika történelmébe, aminek hatására visszatértek a keresztényi gyökerekhez. Ekkor ismételen nagy hangsúlyt fektettek arra az ideára, hogy Isten egy különleges sorsrészt szánt Amerikának, s nekik azt megfelelő módon kell betölteniük. Az 1800-as évek első harmadában a „Második Nagy Ébredés” biztosította azt, Amerika népe továbbra se feledje el azt, hogy isteni küldetése van.

A bevándorlók folyamatosan érkeztek a lakosság száma egyre növekedett és ezzel együtt Amerika földterületei is egyre inkább kiterjedtek a kontinensen. 1803-ban a híres Louisianai Vásárlás alkalmával Amerika 2,14 millió négyzetkilométernyi új területhez jutott (e terület ma 15 államot foglal magában), amit a franciáktól vettek meg potom 15 millió dollárért (ez mai árfolyamon 320 millió dollárt jelent). Azt lehet mondani, hogy ez a hatalmas, kiváló minőségű termő terület az ölükbe esett és minden képen egy szimbolikusan is nagyon fontos sarokköve volt az amerikaiak területi terjeszkedésnek, valamint hozzájárult az Amerikai Egyesült Államok létrehozásához. Továbbá a vásárlással megnyílt az út a csendes óceáni területek felé, ami újabb telepések tömegeit vonzotta.

A pilgrimeket a választottság és a küldetéstudat érzete vezette, valamint az abba vetett hit, hogy Isten gondoskodó keze sikert biztosít számukra az új hazában. Tisztában voltak azzal, hogy küldetésük van, s ennek meg is kívántak felelni. Ezt a krédót magukévá tették a folyamatosan érkező bevándorló tömegek is, s ez így a népszellem részévé vált. A függetlenségi háború idején új erőre kapott a gondviselésbe vetett hit és az Izraellel való párhuzam kihangsúlyozása:

„Nem lehet nem felismerni azt, hogy **Isten kegyesen pártfogolta az ügyünket és olyan különleges gondot fordított ránk, mint ahogyan tette azt egykor a szövetség népével.**” - **Samuel Langdon, 1788**

„Szükségem van annak a Lénynek a támogatására, akinek a kezében vagyunk, **aki úgy vezette atyáinkat [a pilgrimeket], ahogyan az egykori Izraelt**, elvitte őket a szülőföldjükről és elplántálta őket egy olyan földön, ami biztosította számukra a szükségleteiket és a kényelmes megélhetést. - **Részlet Samuel Jackson 1805-ben elhangzott beiktatási beszédéből.**

Amerika folyamatosan, hihetetlen mértékben növekedett úgy a népesség számát, mint a területét illetően is. Amikor az isteni végzet felismerése találkozik az annak megfelelni vágyó, azt betölteni kívánó emberi szándékkal, azt valami módon definiálni kell. Noha ezt a különleges nemzeti „sorsrész érzést” igen nehéz szavakba önteni, egy sikeres újságíró, John L. O’ Sullivan 1845-ben megtalálta a legtalálóbb kifejezést: *Manifest Destiny*. A kifejezést a *Democratic Review* júliusi-augusztusi számában megjelenő „*Annexation*” című esszéjében használata először. A cikk kontextusa Amerika gyors és ekkoriban vitákat kavarázó területi növekedése volt. O’Sullivan annak adott hangot, hogy az Egyesült Államok lakosainak „Isteni Mandátuma” van a

teljes észak amerikai kontinensen való területi terjeszkedéséhez: „*A mi megnyilvánult sorsrészünk (Manifest Destiny) az, hogy a gondviselés folytán tovább terjedjünk a kontinensen az évenként megsokszorozódó milliók érdekében.*” [A mellékelt képen John Gast 1872-ben készült „Manifest Destiny” címet viselő illusztrációja látható. A művész egy női alakkal jeleníti meg a koncepciót, amint a sors keze vezérli a telepeseket az új területek felé. Előttük a pusztaság, mögöttük a fejlődés és modernizáció.] Az O’Sullivan által

használt kifejezés a fentebb említett cikknek a megjelenésekor nem kapott különösebb figyelmet, de miután másodszor is használta ezt a *New York Morning News* 1845, december. 27.-számában, onnantól azonban már maradandó szállóigévé vált:

A **megnyilvánult sorsrészünk** [our *Manifest Destiny*] a **jogalapunk** arra, hogy terjeszkedjünk és birtokoljuk az egész [észak amerikai] kontinensen azt, **amit a gondviselés adott meg nekünk**, hogy növekedjünk a szabadság nagy kísérletében és amire a szövetségi önkormányzásunk lehetőséget nyújt.

Összegezve tehát a Manifest Destinyt bibliai alapokra helyező vélemények szerint az amerikai nép terjeszkedése indokolt és elkerülhetetlen volt, mert ez része „*Amerika áldott küldetésének.*” Ennek elemzésére számtalan komoly könyv és elemzőtanulmány született meg. Egy ilyen igényesebb munka Conrad Cherry, a *God’s New Israel – Religious Interpretations of American Destiny* című könyve. A szerző tömör fogalmazása szerint: „*Amerika egy olyan nemzet, amelyet Isten egy különleges sorsrészhez hívott el.*”

Fennáll a kérdés: igazolható e mindez történelmileg? Nos, amennyiben ennek a küldetésnek, vagy megbízatásnak az elrendelt sikere és a vele járó különlegesen áldott sorsrész az magában a sikerességben és áldásos jólétben manifesztálódik meg, akkor el kell ismerni, hogy a válasz: igen. Az tagadhatatlan, hogy a történelmi tények igazolják a Manifest Destiny-ben megfogalmazott állítások realitását, s ezek után már csupán egyetlen kérdésre kell választ nyújtani. Igazolható, legitimizálható e mindez a Szentírásból? Más szóval, alátámasztható-e az bibliailag is, hogy valóban Isten vezérelte a telepeseket Amerikába, Ő viselte gondjukat és Ő tette oly nagyra és gazdaggá e nemzetet? És végül, Ő volt e az, aki ugyancsak nagyra tette a Brit Birodalmat, s egy más szinten ugyan, de gazdaggá, befolyásossá tette az északnyugat-európai társadalmakat is?

Kezdjük az elején. Valóban, a Manifest Destiny krédója nagyrészt a kolonializálás szakralizására épült fel, de ez önmagában egy nagyon könnyen félremagyarázható féligazság. Lehet-e bármi módon bibliai jogalapja a kolonializálásnak, teszi fel a kérdést ezen a ponton a kedves humanista eszmékkel megfertőzött névleges keresztény olvasó. Lehet e a jóságos Isten akarata az, hogy egy nemzet uraljon más nemzetet vagy akár nemzeteket, s elvegye tőlük földjüket?

Nos, Isten választott népének, Izraelnek a történelme nemzeti fogsággal, majd pedig Kánaán „szakrális” [isteni mandátumból fakadó] kolonializálásával kezdődött. Sorsuknak úgy a negatív,

mint a pozitív fordulata is az isteni akaratnál fogva történt meg, s így volt ez a későbbiekben is. A Biblia Istene azonban nem csupán választott népének, Izraelnek irányítja a sorsát, hanem aktívan irányítja minden népnek, nemzetnek a sorsát is. Ez az alábbi ígérésekből is látható:

Ap.Csel. 17:26 Ő telepítette be az egy östől származó emberiséggel az egész földet. **Ő határozta meg idejüket [az adott történelmi szerepüket] és lakhelyük határait [az éppen adott területi kiterjedésüket].**

Jób 12:23-25 ²³ Népeket fölemel [nagygyá tesz], **aztán megsemmisít.** ^{24.} Kiterjeszti őket [magnöveli határaikat], aztán eltörli.

Dániel 4:25,32 ²⁵ a Fölséges uralkodik az emberi királyság fölött, **és annak adhatja, akinek akarja. ... 32 a föld lakóit olyannak tekinti, mint a semmit, tetszése szerint jár el az égi seregekkel és a föld lakóival.** Nincs senki, aki ellenállhatna kezének, vagy azt mondhatná neki: Miért tetted ezt?

Dániel 5:21 a fölséges uralkodik az emberi királyságok fölött és azt emelhet föléje, akit akar.

A fentiek mellett Dániel tudatja velünk azt is, hogy Isten határozza meg a korokat és időket, emel fel és taszít le királyokat (*Dán. 2:21; 4:17*). Más szóval, minden nemzet az Isten akaratára szerint emelkedik fel dicsőségre, vagy pedig bukik el gyakran gyalázatos módon.

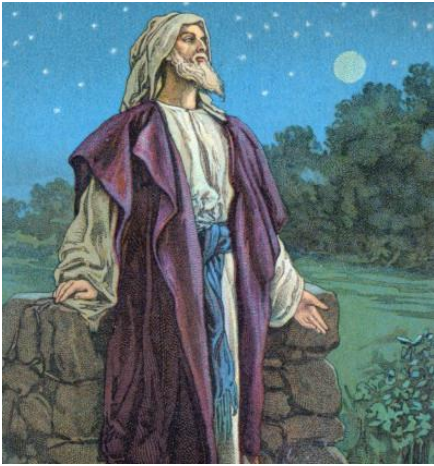
Ugyanakkor persze az adott néptől is sok függ, hiszen a bibliai törvényekhez való igazodás sikert és áldást eredményez, a bűn pedig elbuktatja és gyalázatosá teszi őket:

Példabeszédek 14:34 A népet [nemzetet] felemeli [nagygyá teszi] az igazságosság, a bűn pedig gyalázatot hoz rájuk.

Ez a néhány fontos ígérés rendkívül szoros kapcsolatban áll egymással, és lényegében rámutatnak arra, hogy a nemzetek történelme - úgy a felemelkedésük, mint a hanyatlásuk is -, Isten történelemformáló kezében van. Emellett, ahogyan az első emberpár vétke megpecsételte az emberiség egészének a sorsát, úgy az emberiség három alapnemzetiségének a pátriárkái is befolyásolták leszármazottaik általános földi sorsrészét [lásd a **Khám és az átok** című írást]. Izrael népe az eleve áldásban részesült Sém-től eredt. A nemzeti pátriárkájuk, Ábrahám pedig olyan további konkrét és feltételek nélküli ígéreteket kapott Istentől, hogy leszármazottainak egy ága nagy és gazdag [testi] áldásokban részesülő néppé lesz.

A Manifest Destiny és az angolszász felemelkedés bibliai alapjai?

Amikor Isten Ábrahámmal megkötött szövetsége kerül szóba, akkor egy zsidó ember általában a nemzeti választottságra, az ezzel járó felelősségre, egy keresztény pedig inkább a jól ismert messiási ígéretekre, Krisztus áldozatára, illetve az üdvösség ajándékára gondol. És valóban, az ábrahामी szövetség ígéreteit két kategóriába sorolhatjuk: Vannak a kizárólag csak Ábrahám testi utódait érintő, fizikai jellegű ígéretek, áldások, és vannak a szellemi ígéretek, amelyek Ábrahám testi utódai mellett az egész emberiségre kiterjednek. Az 1Móz. 12:2-3 verseiben kifejtett nemzeti vonatkozású, földi áldásokat magában foglaló jogörökséget a Biblia „*elsőszülöttségi jog*”-nak nevezi. A „*megáldatnak a te magodban (egy-egy számban) a földnek minden nemzetségei*” pedig a jobban ismert messiási vagy *szellemi ígélet*, ami Krisztus által valósult meg. Ez az utóbbi már kiterjed a pogányokra is és ezáltal üdvözülhetnek Izrael mellett a világ népei. A szellemi ígéretekkel csaknem minden keresztény úgy ahogy tisztában van, de a fizikai ígéretek jelentőségét, de magát a mibenlétét is csak nagyon kevesen értik meg. Pedig ezeket Isten

feltételek nélkül, Önnönmagára megesküdvé ígérte meg és tette valósággá Ábrahám fizikai leszármazottai egy ágának, atyjuk, Ábrahám engedelmissége miatt. Ez az a bizonyos „születésjogi áldás”, ami aztán Ábrahámától Izsákra, majd Jákob/Izraelre szállt, ezután pedig az ő tizenkét fiától származó törzsek egyike örökölt. Ez az elsőszülöttségi jog természetes módon Rubenre szállt volna, de paráznsága miatt elvétetett tőle és „az ő elsőszülöttségi joga a József fiainak adaték” (2Krón. 5:1). Ez a jog az alábbiakat foglalja magában:

1Mózes 22:16-18 **16** És monda: **Én magamra esküszöm**, azt mondja az Úr: mivelhogy e dolgot cselekedéd, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek: **17** Hogy **megáldván megáldalak tégedet, és bőségesen megsokasítom a te magodat mint az ég csillagait, és mint a fűvényt, mely a tenger partján van, és a te magod örökség szerint fogja bírni az ő ellenségeinek kapuit.**

Mielőtt folytatnánk, talán tisztázzuk, hogy konkrétan mit ért a Szentírás a születési joggal járó „testi” ígéretek alatt? Nos, a válasz a nevében van, ugyanis ezek az ígéretek az azt öröklőnek az áldásokban teljes fizikai életminőségét, sorsrészét érintik. Így olyan elemeket foglal magában, mint a kiváló életkörülményeket, nemzeti nagyságot és jólétet, gazdasági és katonai erőt, stb. Mindezek határozottan a fizikai világban megnyilvánuló áldások. Ezt az áldást kótyavetyélte el Ézsau egy tál levesért (1Móz. 25:29-31). Azt már láttuk, hogy a bibliai születésjogi áldásokat József fiai örökölték. Mivel azonban Józsefnek két fia volt, Efraim és Manassze, így ők külön nemzetekként osztoztak az ígéreteken.

A Biblia leírásaiból egyértelmű tényként kezelhető, hogy a törzsek külön nemzetek lesznek, külön történelemmel, külön jellemzőkkel, akik egyéni, sajátos nemzeti áldásokat örököltek. Írásainkban éppen ez oknál fogva beszélünk gyakran izraelita nemzetekről. A köztudatba bevésődött tévhiedelem szerint csupán a zsidók izraeliták, noha a Biblia rámutat arra, hogy a Júdától származó zsidók mindössze egyetlen törzset képeztek és képzik Izrael nemzetségeinek. Mivel Józsefnek két fia volt, így az ő esetükben is fontos volt az elsőség joga. Azzal, hogy Jákob saját magáénak tulajdonította József fiai, Efraim és Manassze által Izrael tizenhárom nemzetséggé lett:

1Mózes 48:3-22 ³ És monda Jákob **Józsefnek ...** ⁵ Most tehát a **te két fiad**, a kik néked Egyiptom földén annak előtte születtek, hogy én hozzád jöttem vala Egyiptomba, **az enyéim; Efraim és Manassze**, akár csak Ruben és Simeon, az enyéim lesznek.

Ezek után áldotta meg a két fiút, aminek alkalmával az isteni döntés ismét felülírta a természetes öröklődési rendet azáltal, hogy az áldásra felemelt kezeit keresztbetéve, jobb kezét a fiatalabb Efraim fejére tette, a bal kezét pedig az elsőszülött Manasszé fejére (1Móz. 48:13-14).

1Mózes 48:8-22 **8** És meglátá Izráel a József fiai és monda: Kicsodák ezek? **9** József pedig monda az ő atyjának: Az én fiaim, **kiket Isten itt adott nékem**. És monda: **Hozd ide őket hozzám, hadd áldjam meg.** **13** És fogá József mindkettejüket, **Efraimot jobb kezével** Izráel balkeze felől; Manasszét pedig balkezevel Izráelnek jobb keze felől és közel vivé őket hozzá. **14** **Izráel pedig kinyújtá az ő jobb kezét és rátevé Efraim fejére,**

pedig ő a kisebbik vala, az ő balkezét pedig Manassze fejére. Tudva tevé így kezeit, mert az elsőszülött Manassze vala. **15** És megáldá Józsefet s monda: Az Isten, a kinek előtte jártak az én atyáim Ábrahám és Izsák; az Isten a ki gondomat viselte, a mióta vagyok, mind e napig: **16 Amaz Angyal, ki megszabadított engem minden gonosztól, áldja meg e gyermekeket, és viseljék az én nevemet és az én atyáimnak Ábrahámnak és Izsáknak nevét, és mint a halak szaporodjanak e földön.** **17** Látván pedig József, hogy az ő atyja jobbkezét Efraim fejére tevé, nem tetszék néki, és megfogá atyja kezét, hogy Efraim fejéről Manassze fejére tegye át. **18** És monda József az ő atyjának: Nem úgy atyám; mert ez az elsőszülött, ennek fejére tedd jobb kezedet. **19** Nem akará pedig az atyja és monda: **Tudom fiam, tudom, ő is néppé lesz, ő is megnevekedik; de az ő öccse nálánál inkább megnevekedik, és az ő [Efraim] magja népek sokaságává lesz.** **20** És megáldá őket azon a napon, mondván: Ha áld, téged említsen Izrael, mondván: **Az Isten téged olyanná tégyen mint Efraimot s Manasszét.** És Efraimot eleibe tevé Manasszénak. ... **22** **Én pedig adok néked egy osztályrészt a te atyádfiainak része felett,** melyet az Emoreustól vettem fegyveremmel és kézívemmel.

Erről az áldásról minden túlzás nélkül el lehet mondani azt, hogy sok tekintetben meghatározta a világtörténelem eseményeit!

Ez a két Józseftől származó törzs aztán az ígéretnek megfelelően nagyon nagyszámú népességgé nőtt, Manassze egy **nagy néppé**, Efraim pedig **népek sokaságává**, azaz egy nemzetközösséggé vált. Alapvető tény tehát az, hogy ez a két törzs a próféciaik szerint - a további 11 izraelita nemzetség mellett - egy nagy nemzetet és egy ugyancsak nagy nemzetközösséget fog alkotni, amelyek az adott időben nagyságra emelkednek fel a világ népei között. Ezen ismeretek hiányában soha nem fogjuk megérteni a Biblia üzenetét, különösen annak próféciai részeit. Ha él az Isten és szavai igazak, akkor ma létezik a földön két ilyen egy törzsről, Józseftől származó izraelita testvérnép, amely egy nagy néppé és egy nagy népközösséggé váltak, s akik fizikai tekintetben messze áldottabbak lettek a többi népnél - bele értve még az egyébként ugyancsak áldásos és jóléti társadalmakat létrehozó izraelita testvérnépeiket is. Tudjuk, hogy Salamon uralkodása után Izrael két országra szakadt, Izrael házára és Júda házára, amelyek külön királyságokként funkcionáltak az elkövetkező két évszázadban. Izrael háza hamar bálványimádatba esett, s emiatt Isten az asszírok kezébe adta őket, akik i.e. 721-ben elhurcolták földjükről a tíz törzset. Innentől az „elveszett törzsekként” ismeri őket a történelem. Noha izraelita identitásukat valóban elvesztették, de maga a nép nem tűnt el a történelem színpadáról, hanem erősen felszaporodva új hazára lelt Északnyugat Európában. Az adott időben pedig beteljesedtek a nekik adott próféciai áldások is.

Amint azt az **[Izrael háza – az elveszett tíz törzs](#)** és **[A Szkíta izraelita kapcsolat](#)** című írásokban kifejtettük, József fiai a mai angolszászokkal azonosíthatóak. Állandó olvasóink ezt már tudhatják, de itt is illik kifejtetni, hogy Efraim, teszi ki azt a Brit **nemzetközösséget**, amihez hozzá tartozott Anglia, Kanada, Ausztrália, Új Zéland és Dél Afrika, Manassze pedig az egyedi nagy nemzetet, az Amerikai Egyesült Államokat. Bennük teljesedtek be az adott bibliai áldások, amelyeket az alábbiakban részletesebben is megvizsgálunk.

Amikor Jákob megáldotta fiait – Izrael nemzetségeit -, akkor tudatta velük azt, hogy az általa elmondott áldásokat majd csak a messzi, távoli jövőben fogják felvenni:

„Jákok azután hívta fiait és így szólt „Gyűljetek össze, hadd adjam tudtotokra, ami a távoli időkben rátok vár.

Ismételten kihangsúlyozzuk, hogy az 1Mózes 49:1-28 verseiben Jákok Izrael minden egyes törzsére külön-külön áldást adott. Ezen írás tekintetében csak József áldását fontos kiemelni, akinek az áldásai a következők:

„Termékeny fa József, termő ág a forrás mellett, ágai túlnyúlnak a falakon”(1Móz. 49:22).

József rendkívül termékeny törzs, azaz hatalmas népevé válik, mert éltetve van a forrás [gondviselés] által (Szaporodnak mint a halak, s nagy nép és népek sokasága jön majd tőle). Ez a népesség túlfuttatja ágait a saját nemzeti falain kívülre is. Vagyis, egy szétágazó, kolonializáló néppé lesz a földön, s noha:

„Elkeseredetten, lövöldözik és támadják őt a nyilazók: De mereven marad kézíve, feszülten keze karjai, Jákok Hatalmasának kezétől, onnan, Izrael pásztortól, kősziklájától.” (1Móz. 49:23-24)

Bár a népek elkeseredetten küzdenek József fiai ellen, a támadóknak esélye sincs, hiszen Atyjuknak, Izrael Istenének a támogatását és védelmét élvezik. Terjeszkedésüket nem állíthatják meg.

„Atyád istenétől, a ki segéljen; a mindenhatótól, a ki megáldjon, az ég áldásaival, onnan felülről, a mélység áldásaival, mely alatt terül, az emlék és anyaméh áldásaival.” (1Móz. 49:25)

Ábrahám Istene a katonai sikerek mellett a bőséges terméshez kedvező éghajlatot, a föld mélyének kincseit [ásványokat, ércbányákat, minőségi termőföldeket] biztosít számukra. Az emlék és az anyaméh áldásai ismételten a nemzet szaporulatát jelentik.

„Atyád áldásai meghaladják az ős hegyek áldásait, az örök halmok bőségeit. Szálljanak József fejére, a testvérek közül kiválasztottnak fejének tetejére.” (1Móz. 49:26)

A későbbiek folyamán Mózes is prófétai látás által mondott a fentieknek megfelelő áldást Izraelre és konkrétan József két fiára, amelyek ugyancsak számos, igen fontos részletet tartalmaznak:

5Mózes 33:1, 26-29 **1** Ez pedig az áldás, a mellyel megáldá Mózes, az Istennek embere, Izrael fiait az ő halála előtt. **26** Nincs olyan, mint Jesurun Istene! Az egeken száguld segítségedre, és fenségében a felhőkön. **27** Hajlék az örökkévaló Isten, alatt vannak örökkévaló karjai; elúzi előled az ellenséget, és ezt mondja: Pusztítsd! **28** És bátorságban lakozik Izrael, egymaga lesz Jákok forrása a gabona és a bor földén, és az ő egei harmatot csepegnek. **29** Boldog vagy Izrael! Kicsoda olyan, mint te? Nép, a kit az Úr véd, a te segítségednek pajzsa, és a ki a te dicsőségednek fegyvere! Hízelegnek majd néked a te ellenségeid, és te azoknak magaslatait taposod.

5Mózes 33:13-16 **13** Józsefről pedig monda: Áldott az Úrtól az ő földje az égnek kincseivel, a harmattal és az alatt elterülő mélységes vizekkel; **14** A nap érlelte drága terméssel; és a hold sarjasztotta drágaságokkal; **15** És az ő hegyek javaival, és az örök halmok drágaságaival; **16** A földnek drágaságaival és bőségével. A csipkebokorban lakozónak jó kedve szálljon Józsefnek fejére, az ő atyjafiai közül kiválasztottnak

koponyájára! 17 Tehenének első fajzása dicsőségére van; szarvai bivalyszarvak; **népeket öklel azokkal mindenfelé a földnek széléig.** És ezek Efraim tízezrei és Manasszé ezrei.

De még az Izrael ellenségei által felbérelt Bálám próféta is hamar felfogta, hogy jobb áldani Izraelt, mintsem átkozni azt, és próféciaja ugyancsak a születésjogi áldásokat tükrözi:

4Mózes 24:5-9 5 Mily szépek a te sátoraid, óh Jákob! a te hajlékaid, óh Izrael! **6 Mint kiterjesztett völgyek, mint kertek a folyóvíz mellett, mint az Úr plántálta áloék, mint cédrusfák a vizek mellett! 7 Víz ömledez az ő vedreiből, vetését bő víz öntözi;** királya nagyobb Agágnál, és felmagasztaltatik az ő országa. **8 Isten hozta ki Égyiptomból, az ő ereje mint a vad bivaly: megemésztí a pogányokat, az ő ellenségeit; csontjaikat megtöri, és nyilaival által veri. 9** Lehever, nyugszik, mint hím oroszlán, és mint nőtény oroszlán; ki serkenti fel őt? **A ki áld téged, áldott léssen, és ki átkoz téged, átkozott léssen.**

A motívumok állandóan ismétlődnek: Józsefnek termékeny, természeti kincsekben gazdag föld jut osztályrészül, mert Isten kiemelt áldásokban, figyelemben részesíti őt. Mi több, még a választott izraelita nemzetek között is egy különleges kiválasztottságot élvez. A „*szarvai bivalyszarvak, népeket öklel mindenfelé a föld széléig*” utalás arra, hogy a saját falaikon túlfutó népesség katonai erővel veszi birtokba a föld legkülönbözőbb távoli területeit. Úgy, mint tette azt Efraim a Brit Birodalom a fénykorában és tette Manassze Észak Amerika birtokbavételével. Sokan még a magukat kereszténynek mondó emberek is megütköznek a kolonializmus és katonai erő ily módú „szakralitásán”, ami annak jele, hogy képtelenek felfogni a Szentírás üzenetét és nem ismerik annak Istenét. Ne feledjük, ezek a testi ígéretek e bukott világon belül bontakoztak ki, ahol velejáró a harc, a háború. Tudta ezt a Szent Szellemmel felruházott zsoltáros is, amikor megénekelte:

Zsoltárok 80:2-3 2 Hallgass meg, **Izraelnek pásztora, te, aki Józsefet nyájként legelteted!** Te, aki kerubok fölött trónolsz, **3 ragyogj fel** Efraim, Benjamin és Manassze előtt!

Zsoltárok 60:9 ... az enyém Gileád, **az enyém Manassze, s Efraim a fejem sisakja** (oltalmazója), Júda pedig a kormánypálcám.

E két idézet rámutat, hogy József katonai ereje JHVH szolgálatában áll e jelen sátáni világban. Noha keservesen lődözik őt ellenfelei (a Sátán és a **pogány nemzetek istenei** által JHVH céljai ellen felhasznált katonai erők), mindaddig, amíg Istent követik, addig győzhetetlenek. Az angolszász világ híres **Magánjog** törvényrendje, az illetve uralkodóházaik által pedig **Júda törzsi ígéretei** teljesedtek be.

Ábrahám Lincoln 1863. március 30.-án egy nemzeti böjtnapra való felhívásában Istennek tulajdonította azokat az áldásokat, amelyek minden tekintetben megfeleltek József prófétai áldásainak:

Mi a legválogatottabb áldások élvezői vagyunk, a mennyei bőségek legjaváé. Megtartattunk hosszú éveken át, békében és bőségben. Számokban, gazdagságban és erőben oly mértékben növekedtünk, ahogy eddig egyetlen nemzet soha nem növekedett. De megfélelgettünk Istenről. Megfélelgettünk a kegyes kézzől, amely megtartott bennünket békében, megsokasított és gazdaggá tett és megerősített bennünket; és mi hiábavalóan azt képzeltük szívünk csalárdságában, hogy ezeket az áldásokhoz a mi fölötté nagy bölcsességünk és érdemeink okozták.

Mindezek fényében, IGEN, bibliai értelemben alátámasztható mindaz, amit a *Manifest Destiny* fogalma takar. A fenti áldások ugyanis levetették egy hatalmas népcsoport páratlanul áldásos történelmi sorsrészét (DESTINY-jét), aminek a távoli jövőben kellene majd **manifesztálódnia!** A történelem hitelesítette Isten szavát. Amit viszont a pilgrimek bizonyára nem tudhattak, az az, hogy az isteni küldetésük egy jelentős próféciaának a beteljesítését eredményezte számukra és az utánuk következő nemzedékek számára, ugyanis ők törtek utat József törzseinek azon elemei számára, akik az amerikai kontinensen vették fel a születésjogi áldásokat. Arra viszont több mint ráéreztek, hogy erkölcsi kötelességük méltóan élni mindazon áldásokkal, amikben részesültek, s ezt az örökséget hagyják rá a később egyre nagyobb számú, elsősorban angolszász telepesre is. Az abba vetett hit, hogy isteni rendeletből fakadóan van felhatalmazásuk és **jogosultságuk** a föld birtokbavételére. A kolonializációt és az angolszász népek felemelkedését olyan történelmi folyamatok eredményezték, amelyek a bibliai ígéretekhez vezethetők vissza.

Miután azonban Isten beteljesítette ígétét, az áldásokban részesült nemzetek felelőssége volt azok megtartása.

Igen sok szó esett arról, hogy Amerika nagyjai felismerték azt, hogy a gondviselő Isten áldásainak köszönhetik mindazt a jólétet, amelynek mértékét más nemzetek sosem tapasztalhatták meg. Amerika nagyjai azonban azt is felismerték, hogy ezek az áldások nem a maguk érdemeiből fakadtak és tisztában voltak azzal, hogy úgy a küldetésnek, mint az áldások megtartásának is szigorú követelményei vannak. Ábrahám Lincoln egy olyan elnök volt, aki nem csak a küldetést ismerte fel, hanem az azzal járó felelősséget is:

Miként vihetjük hát véghez [az Amerikának szánt] küldetést? Mely ponton várható a közelgő vész? Mi módon védekezhetünk ellene? Netalán az várható, hogy egy tengeren túli óriás [hatalom] átszegi az óceánt és végzetes csapást mér ránk? Sohasem! Európa, Ázsia és Afrika együttes katonai ereje, a föld minden kincsével a haditársolyukban [a magunkét kivéve], egy Bonapartéval az élen sem lennének képesek erővel ivóvizet meríteni maguknak az Ohio vizéből, vagy lábnymaikat otthagyni a Blue Ridge mentén, akár egy ezeréves próbálkozás után sem. De akkor mi módon kerülhetünk bármiféle veszélybe? Megmondom! **Ha utolér bennünket [a végzet], akkor az magunk között fog feltámadni. Amennyiben a romlás lesz a sorsunk, annak mi magunk leszünk a szerzői és bevégezői.** A szabad emberek nemzeteként vagy együtt fogunk virulni, vagy pedig együttesen vetünk véget önmagunknak. – **Kivonat Ábrahám Lincoln 1838 Január 27.-én Springfield, Illinoisban elhangzott híres "liceumi" beszédéből.**

A mai angolszász világ erkölcsi állapotának és politikai intrikáinak tekintetében Lincoln szavai a legteljesebb mértékben hitelesnek bizonyulnak, amit az izraelita nemzetek elbukásával kapcsolatos bibliai próféciaák is hitelesítenek. De ez már legyen a következő fejezet témája.

III.Rész

Az áldások felvételének próféciai és történelmi kontextusa

Amint erre a próféciaák rámutattak, a születésjogi áldások nem valósultak meg az ókori Izraelben, illetve az ószövetségi törvény időszakában, beteljesedésüknek a távoli jövőben, a kor vége felé kellett megtörténniük. Mi sem mutatja jobban Isten próféciai szavának és gondviselésének hitelességét, mint azon körülmények és történelmi fordulatok, amelyek lehetőséget biztosítottak az adott ígéretek beteljesedésre. Ennek az időzítése nagyon fontos volt a végidők eseményeinek alakulását illetően. A születési jogi áldások felvételének kibontakozása ugyanis egybe esett az ekkor már **1260 éven át uralkodó** „Nagy Parázna” és a „Fenevad” birodalom frigyéből létrejött rendszer erejének ideiglenes megtörésével! Így egy hatalmi vákuum jött létre, aminek következtében nem létezett egyetlen olyan földi, vagy katonai erő sem, amely képes lett volna meggátolni az izraelita nemzetek gyors ütemű felemelkedését. Ennek a történelmi időzítésnek a jelentőségeit a **Sátán zsinagógája vs. a születésjogi nemzetek II. rész** című írás mutatja be részletesebben. Noha a Fenevad egyféle „hibernációs” állapotba került, ez azonban nem jelenti azt, hogy Sátán alábbhagyott volna a saját romboló munkájával. 1776-ban, vagyis pontosan abban az évben, amikor létre jött az Egyesült Államok, Adam Westhaup megalapította az Illuminátusok Rendjét. Ezzel aktív szerephez jutott egy olyan háttérhatalommá felfejlesztett szervezet, amelynek célja egy szintiszta luciferiánus világállam megvalósítása volt. Ennek megfelelően vetették le a célkitűzéseik pontjait, miszerint fel kell számolni minden isteni intézményt és az emberekből ki kell ölni a bibliai értékrendhez, illetve erkölcsiséghez való ragaszkodást. Az illuminátusok magukba olvasztottak egy sor korábbi okkult szervezetet, mint pl. a szabadkőműveseket, és a hírhedt „Nagy Francia Forradalommal” kezdték meg a végidők fokozatosan örvénylő romboló munkáját. A humanizmus nevében alkották meg az olyan ideák és izmusok teljes sorát, amelyek a valóságban addig soha nem látott pusztítást és szenvedést hoztak az emberiségre.

Az ideiglenesen megüresedett birodalmi teret a felemelkedő izraeliták töltötték be, elsősorban a Brit Birodalom, az USA és a gyarmatosító északnyugat-európai nemzetek. Katonai vagy gazdasági szempontból ekkor nem volt számukra kihívás, ők uralták a tengereket és „*az ellenségeik kapuit*”. Sátán viszont tudja, hogy egy megszabott, aránylag rövid idő áll a rendelkezésére, és kétségbeesetten küzd azért, hogy megtarthassa uralmát, valamint istenként imádtassa magát e földön. Ehhez mindennek előtt a születésjogi nemzetek szellemi és gazdasági erejét kellett megtörnie. Sátán tisztában van azzal, hogy József katonai ereje az Isten földi eszköze (*Zsolt. 30:2*), ugyanakkor tudja, hogy amennyiben József elfordul Istentől, elhagyja őt az isteni oltalom. Izraelt csakis a belső romlása pusztítja el, a hit és erkölcs bomlasztása pedig Sátán specialitása. Emberi eszközei sorra alkották meg a közerkölcsöt fellazító világnézeti ideákat, majd pedig teljes iparágakat fejlesztettek ki, amelyek fokozatosan, de biztosan tolták ki egyre távolabbra a társadalmi túréhatárt. A szórakoztató ipar ágazatai - különösen a „sztár csináló”

zene és filmipar termékei - egyre szélsőségesebb módon és egyre nyíltabban tettek, tesznek **megvallást a luciferianizmus mellett.**

Egy további nagy kihívást a magánbankok pénzügyi intrikái jelentették, s ezt a harcot sajnos korán elvesztették az áldások népei, és mára a luciferiánus erők kiszolgáltató adósrabszolgáivá váltak. Ennek kibontakozását és pontos körülményeit a **Sátán Zsinagógája vs. a születésjogi nemzetek I.rész** című írás fejt ki részletesen. Szerepet játszott még az izraelita nemzetek céltudatos elszínesítése, a jólét után vágyakozó, de az azt biztosító bibliai értékrendet elvető népesség tömeges bevándoroltatása.

De még maga a keresztény hit is elszenvedett egy belülről támadó szellemi eltérítést, illetve átkondicionálást. Ez már az 1800-as évek első harmadában megkezdődött a protestantizmus leszalámizásával, aminek következtében egyre-másra alakultak meg az új és újabb olyan **Szabaddkőművesek által infiltrált** (beszűrődött) pszeudokeresztény felekezetek, amelyeknek a jól kidolgozott tanai aktívan elősegítik a luciferiánus napirendet és az **Antikrisztus felemelkedését.** Ily módon igazolódtak be Lincoln szavai, miszerint a belső romlás messze meghalad minden külsőt: *„Ha utolér bennünket [a végzet], akkor az magunk között fog feltámadni. Amennyiben a romlás lesz a sorsunk, annak mi magunk leszünk a szerzői és bevégezői.”*

Igen, az átkokat és büntetést akkor érelik meg úgy az egyének, mint társadalmak is, amikor áldásokat élveznek, és úgy érzik, Isten kedvében járnak, minden jó maradandóan biztosított a számukra. Az áldások óhatatlanul magukban hordozzák a romlás magjait, a kényelemben és jólétben bizony könnyedén eltompul a felelősségtudat és elindul az erkölcsi hanyatlás, ami bukáshoz vezet. Amerika és a jóléti nyugati világ hanyatlása evidens. A bukás pedig korrigálást, elkerülhetetlen büntetést von maga után. A korszak végén Izrael és Júda házai egy politikai és katonai érdekszövetséget alkotnak, de végül mindkét fél az **Asszír** által vezetett Fenevad teljes dominanciája alá kerül. A Messiást megtagadó Júda vallásrendszere teljesen átítatódott a misztériumkultuszok, majd a cionizmusnak elnevezett **politikai messianizmus** hamis eszméivel. Ezek az okok váltják ki Jákob nyomorúságának idejét (*Jer. 30:7*), amikor is a hibernációból felébredt fenevad Isten büntető eszközeként viszi véghez **Izrael házán a gyors ítéletet.**

Azok az emberek, akik az elmúlt 40-45 évvel ezelőtt születtek meg bárhol a világon, már csak azt az Amerikát ismerik, amit inkább a kapzsiság, a felelőtlen, dőzsölő életmód, az arrogancia és képmutatás jellemez. Egy olyan Amerikát, aminek az elkerülhetetlenül bekövetkező elbukásán így inkább örvendeznek majd büntetésén, *„nem pedig bánkódnak József romlásán”* (*Ámosz 6:6*). De az Izraelt megbüntető népek maguk is ítélet alá kerülnek, Isten haragjának nagy napján számukra is eljön a leszámolás ideje. *„Izrael maradéka megtér, Jákob maradéka az erős Istenhez”* (*Ézs. 10:20*). És lesz maradéka Józsefnek, az erényesnek is, *„akik gyűlölnek a rosszat, szeretik a jót, felemelik az igazságot, hogy megkegyelmezzon JHVH, a Seregek Istene József maradékának”* (*Ám. 5:14*). A rabságban és száműzetésben megtért maradék lesz hazavezetve egy **Új Exodusban.**

